

Konzervativní přístup k technologizaci života

Roman Cardal

14. marca 2023 ✚ Spoločnosť ✚ CZ, Filozofia

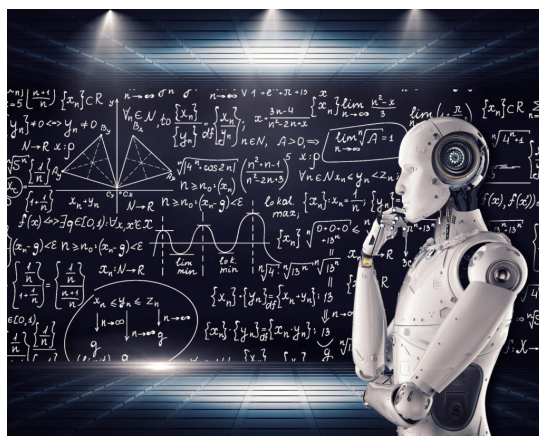
predchádzajúce časti:

Podvod trans-humanizmu

Proč se nenechat zlákat trans-humanistickým projektem

Nejednoznačnost technického pokroku

K pokrokovému postoji současného člověka patří vysoká míra důvěry v *technologická řešení* problémů, které s sebou život v tzv. vyspělé západní společnosti přináší. Když se rozhlédneme po aktuální politické scéně, stěží bychom narazili na stranu, která by před tímto postojem programově varovala. Přitom pro každé *autenticky konzervativní politické uskupení* by to mělo představovat vysoce relevantní téma.

Ilustračný obrázek, zdroj: wikimedia commons

Varování před zaváděním některých technologií do života lidských jedinců i celé společnosti by samozřejmě bylo značně *ožehavým námětem*, protože v politickém boji by se mohlo proměnit v zásadní nevýhodu. Oponenti by jistě nenechali nevyužitou příležitost obvinít nositele takového názoru ze *zpátečnictví* a z *nepřátelství vůči pokroku*, který se nedá zastavit. Dokud by diskuze setrvala na běžné úrovni, na níž se naprostá většina politických debat odehrává, neměli by konzervativci prosazující toto téma žádné dobré vyhlídky na úspěch. Dostali by nálepku škůdců zájmu lidí i celé společnosti, neboť bránění *technologizaci* všech rozměrů života by bylo označeno za snahu o *snížování konkurenceschopnosti*. Celkový trend západního světa je v tomto směru jasný a jednoznačný a kdo zaspí, ocitne se v beznadějně nevýhodné pozici ve srovnání s těmi, kdo proces technologizace podporují a rozvíjejí.

Politické diskuze v médiích bývají součástí politického boje. Proto je takřka nemožné, aby v nich tato otázka byla přiměřeným způsobem zhodnocena. Ve slovenském i českém prostoru si lze tuto pravdu dnes a denně ověřovat. Žádoucí politická neutralita médií je *pouhým snem*, který tvrdá realita usvědčuje z utopičnosti. V českých poměrech jsme měli během nedávných kampaní v souvislosti s volbou prezidenta příležitost

vidět, co pro média znamená „informační vyváženost“. Zcela nepokrytá podpora jednoho kandidáta na úkor těch ostatních byla zásadou, jež vládla všem vysílaným pořadům.

Současná média neexistují kvůli objektivní informovanosti veřejnosti

Kdo si klade otázku, proč média přestala plnit svou úlohu, nemusí hledat odpověď příliš dlouho. Jestliže je řada médií v rukou soukromých vlastníků, je takřka zbytečné se ptát, proč by nás měla objektivně informovat. Vysoké investice do koupi médií se přece nedějí proto, aby občany nestranně informovala, nýbrž aby ovlivňovala veřejné mínění *potřebným způsobem*. Investor má své ekonomické a ideologické zájmy a vlastnění médií je jen jedním ze způsobů podnikatelské a politické činnosti.

Veřejnoprávní sdělovací prostředky na tom nejsou o nic lépe. V situaci, kdy na Západě bezkonkurenčně převládlo *postmoderní pojetí politiky*, nelze o nějakém objektivním informování vůbec mluvit ani v jejich případě. Lidé, kteří jejich provoz zajišťují, prošli školstvím, v němž se rozhodně nekladl důraz na hodnotu *objektivní platnosti poznání a přirozených mravních zásad*. Produkty současného vzdělávacího systému se ujímají svých pozic ve společnosti jako přesvědčení *relativisté*. Pokud zastávají nějaké silné přesvědčení, pak to není proto, že by bylo pravdivé, ale proto, že je to *jejich volba a preference*. Na pravdu se sice mohou odvolávat, ale kdyby byli důsledně dotazováni, co je to pravda a jak ji může člověk dosáhnout, velmi záhy by na povrch vyplavalo jejich relativistické a skeptické smýšlení. To je dostatečný důvod k pochopení, proč nám dnešní média z *principu* nemohou podávat objektivní informace.

Konzervativci proti bohorovné kastě mediálních agentů

Fakt, že se tak systematicky děje, si každý může ověřit, jakmile se mu naskytne možnost srovnat mediální prezentace s realitou. Jejich rozchod je mnohdy neuvěřitelně veliký. Stačí uvést jeden příklad za všechny. Kdo pobýval delší dobu v nějakém západním městě sužovaném migranty anebo je v kontaktu s lidmi, kteří v takových místech žijí, nemůže nevidět, jak média tuto skutečnost zakrývají a manipulují. Přitom se jedná o zcela zásadní problém, jehož důsledky hrozí katastrofou. Pouze toto jediné téma je dostatečné k tomu, aby člověk pocítil *rozhořčení a zhnusení* nad všemocnou kastou žurnalistů, kteří pronásledují každého šířitele „dezinformací“ a přitom přinejmenším mlčí o tom, co by měli od rána do večera hlásat ze střeš.

Právě v této oblasti mohou konzervativní myslitelé rozvíjet své poslání. Jeden z jejich hlavních zájmů by měl patřit problému *svobody slova a práva na objektivní informovanost*. Tím lze bezesporu zaujmout pozornost širší veřejnosti, protože jen málokdo si přeje být klamán a obelháván. V diskuzi o tomto problému, pokud je vůbec ještě připuštěna, se dá upozornit na to, že právě v této oblasti stojíme před alarmujícím příkladem *důsledků technologizace lidského života*. Technika (řecká *techné*) je prostředek, který člověku dovoluje *produkovat* to, co by se samovolně neuskutečnilo nebo nezrodilo.

Technikou lze sice podpořit přirozené dynamizmy (např. uspíšit proces uzdravování pacientů), ale jejím prostřednictvím je možné i vytvářet produkty, k nimž by přírodní procesy nikdy nevedly (stavba budov, konstrukce strojů atd.). Díky technice člověk není pouze pasivním příjemcem toho, co je již dané nezávisle na něm, nýbrž aktivním producentem skutečností, které nejsou součástí původně dané reality.

Ilustračný obrázok, zdroj: wikimedia commos

Pravda není technický produkt

Odtud je patrné, že stále větší používání techniky může vést i k umělému potlačování přírodních a přirozených dějů a jejich nahrazování tím, co člověk podle své vlastní vůle vyprojektoval. Že právě tento nebezpečný kurz užívání techniky v moderní době stále více nabírá, o tom není třeba dlouho diskutovat. Ze světa v jeho původní danosti se stal *pouhý materiál* pro technickou manipulaci. A do role takového *pouhého materiálu manipulace* se dostal naneštěstí též člověk sám. O správnosti uvedeného pohledu svědčí i vzdělávacími institucemi prosazované *postmoderní pojetí pravdy*, podle které „pravda“ *není odhalována*, ale *konstruována* v závislosti na zájmech člověka a pod vlivem proměnných historických podmínek, v nichž se nachází.

Z pochopitelných důvodů se již ale nedodává, že za oněmi „zájmy člověka“ se ve skutečnosti skrývají zájmy držitelů politické moci, kteří představují pouhý fragment lidské společnosti. Problematika pravdy tedy byla taktéž zasažena výše zmíněnou *technologickou mentalitou*, což za současných historických podmínek znamená, že o její podobě rozhodují vlastníci nejvyspělejších vlivových technologií.

Jestliže technologizace života nejde ruku v ruce s rozvojem *netechnologické humanitní formace*, v níž na prvním místě stojí kvalitní filosofie, jestliže jsou působnosti nadměrné technologizace vystavováni již malé děti, není možné očekávat, že pravda v objektivním smyslu slova bude normou, v souladu s níž se bude odvíjet politický a společenský život člověka. Normou se naopak stane *manipulace* a *ostrakizace objektivní pravdy jako dezinformace*, která neladí se zájmy držitelů politické moci. Pro pragmatickou politiku to nepředstavuje žádné atraktivní téma, ale pro běžného občana se jedná o životně důležitou otázku.

Dobrá filosofie poznání a rizikových sklonů člověka se zde ukazuje jako nenahraditelný průvodce na cestě vedoucí ke svobodnějším poměrům. Pokud se jí konzervativci vzdají a nahradí ji pouhou empirickou politologií, budou společně s ostatními postupně odvedeni do otroctví, které pro nás všechny chystají technokratičtí maniaci s jejich *programem digitalizace* a následné kontroly všech rovin našich životů. Na nějakou objektivní pravdu o čemkoliv pak budeme moci (ba přímo muset) zapomenout.

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/konzervativni-pristup-k-technologizaci-zivota/>